

Sygn. akt X GC 1429/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) Company spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Company spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powódki (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 66 016,31 zł (sześćdziesiąt sześć tysięcy szesnaście złotych 31/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 65 392,70 zł od dnia 12 lutego 2014r.

- 374,17 zł od dnia 25 lutego 2014r.

- 249,44 zł od dnia 6 czerwca 2024r.

II. oddała powództwo co do odsetek w pozostałej części

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 918,00 zł (sześć tysięcy dziewięćset osiemnaście złotych) tytułem kosztów procesu

Sygn. Akt X GC 1429/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 7 sierpnia 2015 roku wniosła pozew przeciwko pozwanemu (...) Company Sp. z o.o. z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 66.016,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 65.392,70 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 374,17 zł od dnia 24 lutego 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 249,44 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że jako przewoźnik przekazała pozwanej jako odbiorcy przesyłki towarowe za listami przewozowymi numer (...) - (...) i (...) - (...). Wysyłającym była (...) spółka (...)/K+S. Pozwana potwierdziła odbiór wagonów na każdym z listów i przyjęła wagony należące do powódki z towarem do rozładunku. Wagony należące do powódki pozostawały w dyspozycji pozwanej, w związku z czym powódka obciążyla pozwaną obowiązkiem poniesienia dodatkowych opłat na podstawie w § 20 ust. 5 Regulaminu P. Przesyłek Towarowych ((...)), § 9 ust. 1 Rozdziału 4 (...) S.A. oraz postanowieniem § 5 ust. 2 i § 7 Umowy bocznicowej nr (...).

Pozwana wniosła odpowiedź na pozew wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia. W uzasadnieniu pozwana zaprzeczyła temu jakoby zawierała jakąkolwiek umowę przewozu z pozwaną, czy z D. A., i aby znane jej były postanowienia regulaminu, cennika, czy umowy bocznicowej, na które powołuje się powódka. Nigdy też nie była informowana o jakichkolwiek opłatach należnych na rzecz powódki i nie wyraziła zgody na obciążenie jej opłatami. W przekonaniu pozwanej powód nie wykazał podstaw do naliczenia dodatkowych opłat. Pozwana wskazała, iż nie uznała faktury VAT dotyczącej przedmiotowych opłat dodatkowych.

Pozwana zaprzeczyła temu jakoby była rzeczywistym odbiorcą towaru (odbiorcą tego towaru była bowiem albo (...) S.A. albo (...) Sp. z o.o.) i aby pozwana nabyła towar i dysponowała towarem. Pozwana przyznała, iż dokonywała rozładunku towaru i jego konfekcjonowania. Z tego też powodu potwierdziła na listach przewozowych otrzymanie towaru. Zdaniem pozwanej do sprawy nie znajduje zastosowania art. 51 ustawy prawo przewozowe, tylko Konwencja o międzynarodowym przewozie kolejowym ((...)).

W dalszym piśmie procesowym strona powodowa wskazała przede wszystkim, iż pozwana zawierała już wcześniej stosunki gospodarcze z powódką. Pozwana była odbiorcą przesyłek przewożonych wraz z listami przewozowymi, wskazana była w tych listach i wykazach zdawczych jako odbiorca i złożyła podpis na zawiadomieniach o wagonach gotowych do odbioru i działając jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, mogła zgłosić ewentualne zastrzeżenia przy podpisie. Strona powodowa podniosła, iż twierdzenia pozwanej o tym, że jej dane zostały wpisane w liście przewozowym jako odbiorca, zostały dokonane bez jej wiedzy jest niewiarygodne. Natomiast warunki regulaminu i taryfy wiązały strony z uwagi na praktykę przewozów towarowych odbiorca akceptuje poprzez fakt przyjęcia przesyłki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka w ramach prowadzonej przez siebie działalności trudni się przewozem rzeczy, przewóz dokonywany jest przy użyciu wagonów powódki. Strony współpracowały ze sobą od co najmniej 2012 r. Pozwana pobierała opłaty za wykonywane czynności według wydanych przez siebie regulaminu przewozu przesyłek towarowych ((...)) (...) S.A. oraz taryfy towarowej (...) S.A. Regulamin i taryfa zostały opublikowane na stronie internetowej pozwanej.

Dowód:

- regulamin przewozu przesyłek towarowych, k. 84-100

- taryfa towarowa (...) S.A., k.101-113

- zeznania świadka U. J., k. 156-159

- przesłuchanie w charakterze strony C. S. uprawnionego do reprezentowania pozwanej spółki, k. 162v-163

Powódka jako przewoźnik przyjęła do przewozu towar. Odbiorcą towaru była pozwana spółka. Podstawą przewozu były dwa listy przewozowe, jeden z dnia 28 stycznia 2014 r. i drugi z dnia 11 lutego 2014 r., na podstawie których dokonano przewozu towarów ze stacji S. w Niemczech do stacji S. (...). Listy przewozowe wypełnił wysyłający – spółka niemiecka.

Pozwana przyjęła przesyłkę i list przewozowy.

D. o d y :

- listy przewozowe nr (...) - (...) i (...) z tłumaczeniem, k. 21-44
- zeznania świadka U. J., k. 156-159

Przyjęcie wagonów z towarem zostało potwierdzone przez upoważnionego pracownika pozwanej poprzez złożenie pieczęci i podpisu. Pozwana nie złożyła zastrzeżeń do odbieranego towaru. Wagony z przesyłką zostały dostarczone na bocznice, a pozwana korzystała z tej bocznic, na podstawie umowy bocznicowej. Bocznic ta należała do innego podmiotu. Pierwszy przewóz obejmował 31 i 8 wagonów nawozu, które oddano do rozładunku na nabrzeżu Bułgarskim należącym do B. S. C., która przeładowywała towar. Rozładunek tych 39 wagonów trwał od godziny 14:00 dnia 30 stycznia 2014 r. do godziny 4:00 dnia 3 lutego 2014 r., czyli łącznie 88 godzin. Drugi przewóz obejmował 39 wagonów nawozu, które dostarczono dnia 11 lutego 2014 r. do rozładunku na nabrzeżu Bułgarskim należącym do B. S. C., która przeładowywała towar. Rozładunek tych 39 wagonów trwał od godziny 6:00 dnia 13 lutego 2014 r. do godziny 9:00 dnia 14 lutego 2014 r., czyli łącznie 27 godzin.

D. o d y :

- listy przewozowe nr (...) - (...) i (...) z tłumaczeniem, k. 21-44
- raport z kontroli z dnia od 30 stycznia do 3 lutego 2014 r., k. 51-54
- raport z kontroli z dnia od 13 do 14 lutego 2014 r., k. 62-64, 73-74
- wykaz y zdawcze z dnia 30 stycznia 2014 r. , k. 47, 49
- zawiadomienia z dnia 3 lutego 2014 r. , k. 48, 50
- wykazy zdawcze z dnia 13 lutego 2014 r., k. 57, 60 , 69, 71
- zawiadomienia z dnia 13 i 14 lutego 2014 r., k. 58-59 , 70
- zeznania świadka U. J., k. 156-159
- zeznania świadka M. M. , k. 159 -160

Kontrolę rozładunku prowadziła (...) Sp. z o.o.

Dowód:

- raport z kontroli z dnia od 30 stycznia do 3 lutego 2014 r., k. 51-54
- raport z kontroli z dnia od 13 do 14 lutego 2014 r., k. 62-64, 73-74

Dnia 3 lutego 2014 r. pozwana wystawiła wykaz należności nr 0140 za pozostawianie wagonu należącego do pozwanej w dyspozycji odbiorcy stwierdzając kwotę należności na 53.164,80 zł. Za pozostawienie wagonów w dyspozycji dnia 4 lutego 2014 r. wystawiła fakturę VAT na kwotę 65.392,70 zł z terminem płatności na dzień 11 lutego 2014 r.

Dnia 14 lutego 2014 r. pozwana wystawiła wykaz należności nr (...) za pozostawianie wagonu należącego do pozwanej w dyspozycji odbiorcy stwierdzając kwotę należności na 304,29 zł. Powódka dnia 17 lutego 2014 r. wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 374,17 zł.

Dnia 17 lutego 2014 r. powódka wystawiła fakturę korygującą VAT nr (...) na kwotę 249,44 zł.

Dowód:

- wykaz należności nr (...), k. 68
- faktura VAT z dnia 4 lutego 2014 r., k. 67

- faktura VAT z dnia 17 lutego 2014 r. k. 45

- wykaz należności nr (...), k. 46
- faktura VAT nr (...), k. 55-56

Zgodnie z regulaminem i taryfą powódka naliczyła opłaty dodatkowe stwierdzone w ww. fakturach za przestój wagonów do niej należących. Okres przestoju liczy się od godziny i dnia, w którym odbiorca pokwituje odbiór wagonów z towarem do momentu odbioru wagonu przez powódkę.

Dowód:

- raport z kontroli z dnia od 30 stycznia do 3 lutego 2014 r., k. 51-54

- raport z kontroli z dnia od 13 do 14 lutego 2014 r., k. 62-64, 73-74

- regulamin przewozu przesyłek towarowych, k. 84-100

- taryfa towarowa (...) S.A., k.101-113

- zeznania świadka U. J., k. 156-159

Pozwana nie uznała wystawionych faktur VAT i nie zaksięgowała ich, a dostarczone dokumenty odesłała powódce.

Dowód:

- przesłuchanie w charakterze strony C. S. uprawnionego do reprezentowania pozwanej spółki, k. 162v-163
- pismo pozwanej z dnia 14 marca 2014 r., k. 135

Powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności. Wezwanie pozostało nieskuteczne.

Dowód:

- pismo z dnia 5 września 2014 r., k. 77-79
- przesłuchanie w charakterze strony C. S. uprawnionego do reprezentowania pozwanej spółki, k. 162v-163

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w przeważającej części, tj. w całości co do roszczenia głównego oraz w części co do roszczenia odsetkowego.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, oraz zeznania świadków U. J. i M. M., a także w części przesłuchanie w charakterze pozwanego C. S. reprezentującego pozwaną. Wskazać należy, że zeznania świadków były ze sobą spójne i zbieżne, i nie pozostawały w sprzeczności z zasadami logiki, znajdowały również poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Co prawda reprezentant pozwanej kwestionował prawidłowość sporządzenia listów przewozowych i fakt ich podpisania przez pracownika pozwanej, ale zeznania C. S. pozostawały w tym zakresie w sprzeczności ze zgromadzonym wcześniej materiałem dowodowym. Mając na uwadze art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron

przeprowadza się po wyczerpaniu innych środków dowodowych dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy albo braku jakichkolwiek dowodów. Na podstawie wcześniej przeprowadzonych dowodów – z dokumentów oraz z zeznań świadków – Sąd uznał, iż okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały udowodnione, wobec czego dowód z przesłuchania strony pozwanej, w zakresie w jakim nie był spójny z pozostałym materiałem dowodowym, należało uznać za niewiarygodny.

Niniejszym pozwem powódka dochodziła zapłaty kwoty 66.016,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 65.392,70 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 374,17 zł od dnia 24 lutego 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 249,44 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Kwota ta stanowiła tzw. opłatę dodatkową z tytułu postoju wagonów na czas rozładunku dokonywanego przez pozwaną.

W pierwszej kolejności Sąd poddał pod rozwałę zarzut przedawnienia, jako zarzut najdalej idący, złożony przez pozwaną. Pozwana wskazała bowiem, iż przewóz został wykonany 14 lutego 2014 r., a pozew został złożony dnia 7 sierpnia 2016 r., a więc po upływie rocznego terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 792 k.c. Co prawda powódka powołała się na fakt złożenia zawezwania do próby ugodowej, jednak nie wykazała tego faktu. W związku z tym w przekonaniu pozwanego należy przyjąć, iż doszło do przedawnienia roszczenia, a termin przedawnienia nie został w żaden sposób przerwany.

Sąd zważył jednak, opierając się na faktach znanych Sądowi z urzędu, iż w tut. Sądzie toczyła się sprawa o sygn. akt X GCo 384/14 o zawezwanie do próby ugodowej z wniosku (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Company SP. z o.o. z siedzibą w S.. Do ugody nie doszło.

Mając powyższe na uwadze zarzut przedawnienia należało uznać za nieuzasadniony.

Roszczenie o zapłatę opłat dodatkowych związanych z pozostawieniem wagonów do dyspozycji pozwanej spółki znajduje swoją podstawę w przepisach umowy przewozu. Przepisy

załącznika B (...) do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami COTIF wskazują, iż w liście przewozowym powinny znaleźć się informacje o należnościach przewozowych (przewoźnie, opłaty dodatkowe, należności celne i inne powstałe począwszy od zawarcia umowy aż do wydania) (art. 7 § 1 pkt o)) . Art. 10 § 1 powołanej wyżej Konwencji wskazuje, że jeżeli nadawca i przewoźnik nie uzgodnili inaczej, należności przewozowe (przewoźnie, opłaty dodatkowe, należności celne i inne powstałe począwszy od zawarcia umowy aż do wydania) płaci nadawca. Konwencja natomiast nic nie mówi o opłatach powstałych po wydaniu przesyłki, do których należy zaliczyć opłaty za pozostawanie wagonów do dyspozycji pozwanej.

W tym stanie sięgnąć należy do uregulowania zawartego w ustawie Prawo przewozowe z dnia 15 listopada 1984 roku (Dz.U. z 2000, nr 50, poz. 601) . Zgodnie bowiem z treścią art.1 ust 3 Prawa przewozowego, przepisy tejsze ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. W myśl art.. 51 ust. 1 Prawa przewozowego przez przyjęcie przesyłki i listu przewozowego odbiorca zobowiązuje się do zapłaty należności ciężących na przesyłce.Za takie należności uznać należy w ocenie Sądu opłaty dochodzone w niniejszym postępowaniu.

Następnie Sąd wziął pod rozwałę zarzuty pozwanej dotyczące nieprawidłowości wypełnienia listów oraz zawarcia umowy przewozu. Pozwany zaprzeczył, aby listy przewozowe były wypełnione prawidłowo i aby zawarł umowę przewozu z powódką. Sąd na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalił, iż listy przewozowe zostały sporządzone prawidłowo. Zawierają one bowiem wszelkie wymagane przepisami prawa (art. 775 k.c. w zw. z art. 38 ustawy prawo przewozowe/art. 7 załącznika B Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami COTIF) elementy. Listy przewozowe zostały wypełnione przez nadawcę – niemiecką spółkę – i podpisane przez pracownika pozwanej oraz opatrzone pieczęcią pozwanej, co niewątpliwie wynika z zeznań świadka M. M.. Powyższe potwierdza również fakt, iż wagony z przewożonym towarem zostały przyjęte przez odbiorcę, którym była pozwana.

Nie ulega również wątpliwości, iż wagony z towarem pozostawały w dyspozycji pozwanej przez okres wskazany przez powódkę. Wynika to bowiem wprost z raportów kontroli i nie zostało to zaprzeczone przez pozwaną.

Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie, czy pozwana zapoznała się i wyraziła zgodę na obciążenie jej opłatami dodatkowymi wynikającymi z regulaminu i taryfy przewoźnika. Pozwana zaprzeczyła temu, aby znane jej były te postanowienia i aby wyraziła zgodę na to, aby ją one wiązały. W tym miejscu wskazać należy, iż zarówno postanowienia Regulaminu przewozu przesyłek towarowych ((...)) (...) S.A. oraz Taryfy towarowej (...) S.A. są wzorcami umowy. W myśl art. 384 § 1 i 2 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. W razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. Nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego. Tymczasem powódka zamieściła regulamin i taryfę na swojej stronie internetowej. Powszechnie przyjmuje się, iż w związku z dynamicznym rozwojem produkcji towarów i świadczenia usług w stosunkach handlowych jego podmioty coraz częściej formułują ogólne warunki umów, regulaminy, wzory umów, formularze, umowy typowe, instrukcje, taryfy czy inne zbiory postanowień, jednostronnie przygotowane przed zawarciem umowy. Dla uznania postanowień za wzorzec umowny nie ma znaczenia jego nazwa ani kto był jego twórcą. Istotne jest natomiast, aby był to zbiór postanowień umownych powstały przed zawarciem umowy. Wzorzec umowny może mieć moc wiążącą wyłącznie wówczas, gdy umowa między stronami została ważnie zawarta. Postanowienia wzorca umowy posiadają moc wiążącą dla kontrahentów tylko, gdy został doręczony drugiej stronie. Jedynym wyjątkiem od konieczności doręczenia wzorca umowy kontrahentowi jest sytuacja, gdy można poprzestać na stworzeniu warunków do łatwego dowiedzenia się o treści wzorca, np. poprzez zamieszczenie wzorca umowy w Internecie. Dopełnienie wskazanych wymogów informacyjnych oznacza, iż wzorzec umowy jest wiążący dla stron i stanowi integralny element umowy.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega więc wątpliwości, iż przedmiotowe regulamin i taryfa były łatwo dostępne dla pozwanej, co oznacza, iż pozwana mogła z łatwością dowiedzieć się o ich treści. Poza tym, z uwagi na wcześniej podejmowaną współpracę między stronami, mało prawdopodobne jest, aby pozwana nie знаła postanowień regulaminu i taryfy.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje również fakt, iż strony prowadziły już wcześniej, co najmniej od 2012 r., współpracę gospodarczą. W trakcie tej współpracy dochodziło do analogicznych sporów jak ten objęty powództwem, tzn. pozwana występowała do powódki z reklamacją obciążenia jej opłatami dodatkowymi. Poprzednio jednak po nieuwzględnieniu reklamacji przez powódkę pozwana dobrowolnie regulowała należność. Oznacza to, iż pozwanej znane były już wcześniej zarówno szczegółowe postanowienia regulaminu i taryfy oraz podstawy prawne zasadności jej odpowiedzialności.

Odnosząc się do żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odsetek od kwoty 65.392,70 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 374,17 zł od dnia 24 lutego 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 249,44 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, wskazać należy, iż Sąd skorygował początkowe daty zasądzenia odsetek odnośnie kwoty 374,17 zł i kwoty 249,44 zł. Mając na uwadze, że w wystawionych fakturach powódka jako termin płatności wskazała datę 24 lutego 2014r – odnośnie kwoty 374,17 zł i 5 czerwca 2014r – odnośnie kwoty 249,44 zł, zasądzono odsetki od następnego dnia po terminie wskazanym jako termin płatności.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. to strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 3.301 zł tytułem opłaty od pozwu. Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu pozwanej obciążał obowiązek zwrotu na rzecz powódki kwoty 6.918 zł.